ΕΤΟΣ Δ'.— ΑΡΙΘ. 451 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΤΡΙΤΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40,** τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20,** κατὰ μῆνα λ. **15,** ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10.**

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἑξῆς βιβλία :

Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης **Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης** τὸν Γ'. τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἀξίας ἕκαστον . . . . . φρ. **5,50**

Β'. **Ποιήματα Σουρῆ** Α' καὶ Β' Τόμ. » **5,00**

Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε **Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη**. . . . . » **5,00**

Δ'. **Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον** τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** (ἐξηντλημένον σχεδὸν) τοῦ 1883 . . . . . » **2,00**

Ε'. **Τορπίλλαι,** κωμῳδία . . . . . » **2,00**

ΣΤ'. **Λουθάρδου Λόγοι,** περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ . . . . . » **5,00**

Τὸ ὅλον βιβλία φρ. **24,50**

(*) Ἰδοὺ τὰ περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἄγγελος μεσονυκτίου, δρᾶμα εἰς πράξεις ἕξ. 2) Ἰωάννα Γρεύ, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμενὶς τῶν Ἄλπεων, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλὴ, δρᾶμα εἰς πράξεις δύω. Κυανοῦς Μανδύας, κωμῳδία, εἰς πρᾶξιν μίαν.

ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀττίλα, δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 2) Φίλιππος ὁ Β'., δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γάσπαρος ὁ Αὐλικὸς, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας.— Δέησις ναυαγοῦ, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε.

ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωσάννα Ἴμβερτ, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρω-Δεκανεὺς, δρᾶμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἔνσαρκον Ἄγαλμα, δρᾶμα εἰς πράξεις ἕξ. 4) Δαλιδά, δρᾶμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα δακρύων καὶ γελώτων, δρᾶμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 6) Περιπέτειαι ἐφημεριδογράφου, κωμῳδία εἰς πρᾶξιν μίαν.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ἰδοὺ καὶ ἓν ἄλλο σκάνδαλον ὑψίστης σημασίας ! Σκάνδαλον τριπλοῦν μεταξὺ Βασιλέως καὶ κυβερνήσεως, μεταξὺ Βασιλέως καὶ Βουλῆς, μεταξὺ Βασιλέως καὶ λαοῦ.

Πρόκειται περὶ τῶν ἀληθῶς βαρυσημάντων λόγων οὓς ὁ Βασιλεὺς εἶπε τῷ βουλευτῇ Πατρῶν κ. Ρηγοπούλῳ, παρουσιασθέντι ἐκ μέρους ὄχι τῶν ἐκλογέων του, ἀλλὰ τῆς ἐπαρχίας του ὅλης, σχεδὸν τῶν ἄλλων βουλευτῶν Πατρῶν μετὰ τὸ ἐν Πάτραις συλλαλητήριον τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἀντιπροσωπευόντων μόλις ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους ἐκ συμφέροντος φίλους των, οὐχὶ δὲ τὴν ἐπαρχίαν Πατρῶν. Ὁ κ. Ρηγόπουλος συνῳδὰ τῷ ψηφίσματι τοῦ Πατραϊκοῦ λαοῦ ἐζήτησε τὴν δυνάμει τοῦ δικαιώματος τῆς βασιλείας ἀκύρωσιν τῶν τελευταίων φορολογικῶν νόμων· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπήντησεν : **Ἂν ὅλοι οἱ βουλευταὶ παρῆσαν, θὰ κατεψηφίζοντο οἱ φόροι.**

Ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Βασιλέως, εἰς ἣν ἡ συνάδελφος «Νέα Ἐφημερὶς» ἠθέλησε νὰ δώσῃ καθαρὰν ἀντικυβερνητικὴν ἐξήγησιν, στρέφεται κατὰ τὴν ἰδικήν μας κρίσιν καθαρὰ ἐναντίον τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Γνωρίζομεν τὸν Βασιλέα μας ἡμεῖς ὀλίγον καλλίτερον τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»· εἶναι ὡς μερικοὶ τύποι δημοσιογραφικοὶ, σπανίως ὑπάρχοντες παρ' ἡμῖν· ἢ ὥς τινες βουλευταὶ συχνὰ πυκνὰ ἀπαντῶντες παρ' ἡμῖν· σχεδὸν πάντοτε κυβερνητικός· εἰς ὀλίγας μόνον περιστάσεις, καὶ ἰδίᾳ τὰς τρεῖς ἐκ τῶν τεσσάρων φορῶν καθ' ἃς ἐκυβέρνησεν ὁ Δεληγεώργης, ὁ βασιλεύς μας ἦτο— ἂν ἐπιτρέπηται ἡ λέξις—ἀντιπολιτευόμενος· καθ' ὅλον τὸ ἄλλο μακρὸν διάστημα τῆς εὐκλεοῦς Βασιλείας του ὑπῆρξε πάντοτε μαζὺ μὲ τὴν κυβέρνησιν. Ὅπως φερ' εἰπεῖν ὁ Τμηματάρχης κ. Καρακατσάνης πάντοτε εἶναι ἐνθουσιώδης φίλος τοῦ κυβερνῶντος κόμματος.

Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ Βασιλεὺς ἠθέλησε ν' ἀποπάρῃ τὸν δημοκρατικὸν καὶ ἀμερικανίζοντα πολιτευτὴν κ. Ρηγόπουλον, λέγων αὐτῷ : Οἱ φόροι, τῶν ὁποίων ζητεῖτε ἀκύρωσιν, ὀφείλονται εἰς ἐσᾶς τοὺς ἰδίους. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Βασιλέως δὲν εἶναι μόνον εὐφυές, ἀλλὰ καὶ πραγματικόν. Καὶ τῷ ὄντι. ἐὰν ἡ κυβέρνησις ὑπῆρξεν ἀσυνείδητος, φορολογήσασα τὰς κατωτέρας τάξεις, ἡ ἀντιπολίτευσις ἐφάνη κακουργοτέρα τῆς κυβερνήσεως, **ἀπουσιάσασα** κατὰ γράμμα καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν σύνοδον, πρὸ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κουμουνδούρου. Ἐκ τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἀντιπολιτευομένων βουλευτῶν, παρευρίσκοντο τακτικοὶ μόνον οἱ ἐπίδοξοι πρωθυπουργοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὅταν ἐβλέπομεν τὴν σχολαστικὴν «Πρωΐαν» εἰς πᾶσαν νέαν ψηφοφορίαν ἐπὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν φορολογικῶν νομοσχεδίων δημοσιεύουσαν ὅτι οἱ ἑξῆς τεσσαράκοντα ἕνας ἐψήφισαν κατὰ,

ἀλλὰ ἀντιπολιτευόμενοι εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς πριακονταροκτὼ παρόντες μὲν ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ μὴ ἐρχόμενοι εἰς τὴν βουλὴν, ἀντιπολιτευόμενοι ἐπίσης εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς σαρανταοκτὼ, ἀλλ' εἰς τὰς ἐπαρχίας των ἀπόντες, καὶ ἐφαίνετο ζηροῦσα στεφάνους καὶ διὰ τοὺς ἐν τῇ Βουλῇ καταψηφίσαντας ἀντιπολιτευομένους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις τακτικῶς ἀπόντας τοιούτους, καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ραχατεύοντας φίλους, ἠθέλαμεν νὰ εἴχαμεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν μας ὅλα τὰ λιθάρια τῶν ὁδῶν τοῦ δήμου νὰ τὴν πετροβολήσωμεν αὐτὴν τὴν γελοίαν ἀντιπολίτευσιν καὶ νὰ προσέλθωμεν μετ' εὐλαβείας νὰ στεφανώσωμεν τὴν μετὰ μοναδικοῦ θάρρους κακουργοῦ σαν κατὰ τοῦ λαοῦ συμπολίτευσιν.

Τί ἠδύνατο νὰ ἀντείπῃ ὁ κ. Ρηγόπουλος εἰς τὴν τόσας ἀληθείας κρύπτουσαν ἀπάντησιν τοῦ Βασιλέως: «**Ἂν ὅλοι οἱ βουλευαὶ παρῆσαν, θὰ κατεψηφίζοντο οἱ φόροι;** Ὁ κ. Ρηγόπουλος ὡς βουλευτὴς ἀντιπολιτευόμενος ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ καπέλο του καὶ νὰ φύγῃ ντροπιασμένος.

Ἀλλ' ὁ κ. Ρηγόπουλος ὡς πολίτης καὶ ὡς δημοκρατικῶν μάλιστα φρονημάτων πολίτης πολλὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τῷ Βασιλεῖ:

«Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, φρονεῖτε καὶ σεῖς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἷς βουλευτὴς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὁ κ. Ζηνόπουλος, ἂν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ὅτι κατὰ τοῦ νόμου τούτου, τοῦ φορολογικοῦ, ὑπάρχει πλειονοψηφία ἐν τῇ βουλῇ καὶ παμψηφία ἐν τῷ ἔθνει. Ὥστε, κατὰ τὴν πεποίθησίν σας, διατηρεῖτε κυβέρνησιν **μειοψηφοῦσαν** ἐν τῇ βουλῇ. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἐπάγεται, Μεγαλειότατε, ἓν καθήκον. Ὅταν μία κυβέρνησις μειοψηφοῦσα ἐν τῇ βουλῇ, οὔτε παραιτεῖται οὔτε διάλυσιν παρὰ τοῦ Στέμματος ζητεῖ, κατὰ δύο μόνον περιστάσεις ὁ τόπος δύναται ν' ἀπαλλαγῇ αὐτῆς." Ἢ ὁ βασιλεὺς τὴν ἀποπέμπει ἢ ὁ τόπος ἐπαναστατεῖ. Βεβαίως, Μεγαλειότατε, ὅ,τι μισεῖτε, ὅ,τι δὲν θέλετε, εἶνε ἡ ἐπανάστασις. Ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπαναστάσεως οὐδὲν ἄλλο μέσον ἔχετε ἢ τὴν ἐνάσκισιν τῶν βασιλικῶν σας δικαιωμάτων καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς θέσεώς σας. Διὰ τί νομίζετε βασιλεύετεἐν Ἑλλάδι, Μεγαλειότατε; Διὰ νὰ προλαμβάνητε τοιαύτας συγκρούσεις. Διὰ τοῦτο συνταγματικῶς λέγεσθε ἀρμοστὴς καὶ τελειωτὴς τοῦ πολιτεύματος. Δὲν πιστεύω νὰ φρονῆτε ὅτι τὸ τυφλῶς ὑπογράφειν διατάγματα ὑπουργῶν ὑπευθύνων ἀποτελεῖ τὸ βασιλικόν σας σύνολον. Ἀντὶ τούτου, οὐδέποτε οἱ λαοὶ θὰ ὑπεβάλλοντο εἰς τόσας χρηματικὰς θυσίας διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως. Ὥστε, Μεγαλειότατε, ἂν **ἀπῆσαν οἱ ἀντιπολιτευόμενοι** κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν τῶν φόρων, **ἀπῆν ὅμως βεβαίως καὶ ἡ Μεγαλειότης Σας.**»

Καὶ ὅπως θὰ ἔμενεν ἀναπολόγητος ὁ κ. Ρηγόπουλος ὡς βουλευτὴς ἀντιπολιτευόμενος εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως, οὕτω θὰ ἔμενεν καὶ ὁ βασιλεὺς ἀναπολόγητος ἀπέναντι τοῦ Ρηγοπούλου ὡς ἁπλοῦ πολίτου.

Καὶ ἤδη τὰ ζητήματα τίθενται ἁπλούστατα. Ἔχομεν ἀντιπολίτευσιν ἔνοχον, σύμφωνα μὲ τὰ πράγματα καὶ μὲ τὰ λόγια τὰ βασιλικά· ἀλλὰ ἔχομεν καὶ βασιλείαν ἔνοχον, σύμφωνα πάλιν μὲ τὰ πράγματα καὶ μὲ τὰ λόγια τὰ βασιλικά. Ἡ βασιλεία διατηροῦσα κυβέρνησιν μειοψηφοῦσαν, κατὰ τὴν πεποίθησίν της, νοθεύει τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα καὶ λαμβάνει θέσιν ἐχθρικὴν ἀπέναντι τῆς βουλῆς. Καὶ ἂν ἔχῃ ἐλαφρὰν δικαιολογίαν ἀπέναντι τῆς βουλῆς ὡς βουλῆς, διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, δὲν ἔχει οὐδεμίαν δικαιολογίαν ἀπέναντι τοῦ ἔθνους εἰς ὃ ἐπιβάλλει ὡς τυραννίαν τὴν μειοψηφίαν, καὶ τὴν ἐπιβάλλει οἵα αὕτη ἐφωράθη, θέλουσα νὰ γεννήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν σκληρὰ κοινωνικὰ ζητήματα, φορολογοῦσα κατὰ τάξεις καὶ συμφέροντα, καταθλίβουσα τὴν ἐργασίαν καὶ ἀφίνουσα τὰ κεφάλαια ἀσύδοτα.

Ἔχομεν λοιπὸν ἀντιπολίτευσιν ἔνοχον, κυβέρνησιν ἔνοχον, βασιλείαν ἔνοχον.

Τὸ μέλλον θὰ δείξῃ ἂν καὶ ὁ λαὸς, μὴ ἐκπληρῶν ἐκεῖνο ὅπερ ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ, ἦνε καὶ αὐτὸς συνένοχος καὶ ἄξιος κατὰ πάντα τῆς τύχης του.

Καλιεβὰν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Λέγεται, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἂν καὶ ὑπέγραψε τὸ διάταγτα τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Σκουλούδη, μετὰ τὸ γεννηθὲν σκάνδαλον, θ' ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ εἰς τὸν νέον ἐν Ἱσπανίᾳ πρέσβυν τὰ λεγόμενα διαπιστευτήρια πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀλφόνσον.

Μεταξὺ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ Πανεπιστημίου νοστιμωτάτη διεξάγεται πάλη. Ὁ κ. Λομβάρδος—τὸ ἀστρικόν του τῶχει—εἴτε ὁμιλῶν εἴτε πράττων τὰ κοινὰ νὰ γεννᾷ πάντοτε σκάνδαλα· ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ πολὺ φοβοῦμεθα μήπως ἔχει τὸ δίκαιον ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Εἰς ὅλα τ' ἀναφυέντα ζητήματα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ κ. Λομβάρδος φαίνεται μᾶλλον ἀποκεντρωτικὸς ἢ συγκεντρωτικὸς, μᾶλλον ἀποκρούων ἐξουσίαν ἢ ἐπιζητῶν αὐτήν. Εἰς τὰς σχολὰς ἀναθέτει τὴν πρόταξιν καθηγητῶν πρὸς πλήρωσιν χηρευούσης ἕδρας· αὐταὶ ἀρνοῦνται· εἰς τὰς σχολὰς ἀναθέτει τὴν ἐκλογὴν κριτῶν χάριν διαγωνισμοῦ· αὐταὶ πάλιν ἀρνοῦνται. Διατί ἀρνοῦνται, δὲν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς τοὐλάχιστον. Περιμένομεν δὲ τὸν *Αἰῶνα* νὰ μᾶς δώσῃ νὰ ἐννοήσωμεν.

Χαριέστατος διάλογος ἀντηλλάγη μεταξὺ ἑνὸς πολίτου καὶ ἑνὸς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, διὰ τὸ ζήτημα ἀκριβῶς αὐτὸ τῆς ἀρνήσεως τῶν σχολῶν τοῦ νὰ διορίσουν κριτὰς διὰ τὸν διαγωνισμόν.

— Φαίνεται, λέγει ὁ πολίτης, ὅτι ἔξω ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιον δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι σοφοί.

— Καὶ μήπως, ἀπαντᾷ ὁ Καθηγητὴς, ὑπάρχουν μέσα;

Αἱ προφητεῖαι τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* διὰ τοὺς Θεσσαλικοὺς σιδηροδρόμους ἤρξαντο πααγματοποιούμεναι. Φωνὴν ρηγνύει ἐναντίον αὐτῶν ἡ *Παλιγγενεσία*, διότι λέγει ἀντὶ νὰ διέρχηται ἡ γραμμὴ διὰ τοῦ χωρίου, διέρχεται δι' ἐρήμων. Ὅταν τοιαῦται ἐπιχειρήσεις ἀναλαμβάνωνται ἑβραϊκα, τὰ ἀποτελέσματα δὲν μποροῦν νὰ ἦνε παρὰ τοιαῦτα, δηλαδὴ ἑβραιοδουλιές. Εἰς τὸν κ. Μαυρογορδάτον σκμφέρει νὰ κατασκευάσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ρθηνότερον, διότι τὸ περισσεῦον μπαίνει σ' τὴν τσέπην του. Ὁ δὲ κ. Ψαρᾶς δὲν εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θὰ τὸν ἐξελέγξῃ, ἂν ἔβαλε καλὸν ὑλικὸ ἢ ἂν περνᾷ ἀπὸ κέντρα πληθυσμοῦ. Οἱ σιδηρόδρομοι λοιπὸν θὰ γίνουν ἑβραϊκοι.

Ὁ κ. Λάμπρος Κορομηλᾶς ὡρκίσθη ὡς στρατιώτης· κατὰ συνέπειαν ἡ ἕδρα τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ Τυπογραφείου χηρεύει.

Θάνατος ἐκ κηρύγματος. Ὁ ἀποθανὼν ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα ἦτο χωρικὸς ἐκ Λεβαδείας, φυλακισμένος μαζὺ μὲ τὰ δύο του τὰ παιδιὰ ἐπὶ ζωοκλοπῇ· ὁ δυστυχὴς ἦτο κρυολογημένος ἀπό τινων ἡμερῶν· δὲν ἤθελε δὲ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον διότι εἶχε μαζὺ τὰ παιδιά του καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὰ χωρισθῇ. Τὴν ἡμέραν τῆς 25 Μαρτίου ὁ Παρνασσὸς ἐστειλεν Ἱεροκήρυκα· ὁ λοχίας λοιπὸν διὰ χαστουκιῶν καὶ ξιφουλκήσεων ἐβίασε τὸν ταλαίπωρον ἀσθενῆ νὰ ἀκροασθῇ εἰς τὴν αὐλὴν τὸ Κήρυγμα μ' ἐκεῖνο τὸ ψῦχος· μὲ τὴν κακοροιζικιὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ὁ δυστυχὴς χωρικὸς ὑπήκουσεν· ὁ ἀθεόφοβος ἀπεσταλμένος τοῦ *Παρνασσοῦ* ἐκήρυττε δύο ὥρας ὁλοκλήρους· ὅταν ἐτελείωσε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κελλί του ὁ χωρικὸς ἔπεσεν εἰς δεινὴν ἀγωνίαν· καὶ ἐντὸς **ἓξ ὡρῶν ἐξέπνευσε.** Τί ἔκαμεν εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ κ. Καρίδας, ἀφοῦ τοῦ τὰ ἐμηνύσαμεν καὶ τοῦ τὰ ἐγράψαμεν; Κοροϊδευόμεθα;

Πρῶτο μηδενιστικὸν κρούσμα. Τῆς προάλλαις εἰς νέος παρουσιάσθη εἰς τὸν κ. Σκουζὲ, τὸν γέροντα τραπεζίτην, φέρων μίαν ἐπιστολὴν προερχομένην ἐξ ἑταιρίας μηδενιστῶν καὶ προσκαλοῦσαν τὸν Σκουζὲν νὰ μοιράσουν μαζὺ τὰ χρήματά του· ἄλλως ἠπειλεῖτο. Ὁ κ. Σκουζὲς δὲν ἔχασε διόλου τὸ κρύο φλέγμα του.

— Μάλιστα, τοῦ λέγει, ἀλλὰ νὰ πᾶμε εἰς τὸ ταμεῖον.

Ὁ νέος φαίνεται ἄπειρος καὶ βλάξ δέχεται εἰσέρχονται καὶ οἱ δύο εἰς ἄμαξαν, καὶ ὁ τραπεζίτης ὁδηγεῖ τὸν μηδενιστὴν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν, καὶ ἡ Εἰσαγγελία εἰς τοῦ Κόκλα, ὅπου βεβαίως θὰ λογαριάζῃ ἀκόμη πόσα τοῦ *ἀνήκουν* ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ Σκουζέ

Μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων δηπάρχων τῆς πόλεως Πατρῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ κ. Ἀριστομένης Κοντογούρης, νῦν βουλευτὴς, θεωρεῖται δὲ καὶ ἡ ἐπιτυχία του σχεδὸν ἀσφαλής.

Μ' ὅλας τὰς ἐκ Καρυοπούλου μακροσκελεῖς ἐν τῷ *Αἰῶνι* δημοσιευθείσας ἀνταποκρίσεις περὶ γενικοῦ καὶ ἐπιτυχεστάτου! δαμαλισμοῦ πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν κατοίκων τοῦ δήμου Κρωπίας, δυστυχῶς ἔχομεν ὅλως ἀντιθέτους πληροφορίας ἐκ Κοροπῆς καθ' ὅτι ἡ εὐλογία προσθέτει νέα κρούσματα καθ' ἑκάστην ἀναβιβαζόμενα ἤδη εἰς πλείονα τῶν 13, ἀρκετοὶ δ' ἀριθμοῦνται καὶ οἱ ἀποδιώσαοτες. Ἐπ μένως οἱ πρὸς τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν Κρωπίας ἐπαινοι τοῦ *Αἰῶνος* ἀπεδείχθησαν ἀνυπόστατοι καὶ αἱ πληροφορίαι του ἀνακριβεῖς· προτρέπομεν ὅθεν τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἀποσοβήσεως τῆς εὐλογίας ἐκ τοῦ ἐπισημοτέρου καὶ πλησιεστέρου δήμου τῆς Ἀττικῆς.

Ὁ ἐντόπιος ἰατρὸς ἐκ Κοροπῆς φοβηθεὶς τὴν εὐλογίαν ἐγκατέλειψε τὴν Κοροπὴν καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Καρυόπολον, σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις, δούλαις παραμάναις!

Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσταί μας τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἄρθρον: **Ἀηστεία μέσ' τῆ μύτη μας.** Ὁ μοῦνος συλληφθεὶς ὡς ὑποπτος ἐπιστάτης τῆς Δεσποίνης Ζωγράφου εἰς τὸ κτῆμα Χασὰν ἀπελύθη δι' ἀθωωτικοῦ βουλεύματος. Συγχρόνως ὅμως διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ὁ ἔντιμος κ. ἀνακριτὴς ἔπαυσε καὶ πᾶσα περαιτέρω ἀνάκρισιν. Οὕτω τελειώνει ἡσυχα, ἥσυχα ἡ φλογερὰ αὕτη ληστοτραξία πρὸς δόξαν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἀποθέωσιν τοῦ ρωμαϊκοῦ ραχατιοῦ.

ΠΑΛΙΝ

ΤΑ ΣΚΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ὅσοι ἐπίστευσαν ὅτι ἀληθῶς θὰ ἀνεγίνωσκον σήμερον συμπεράσματα ἡμέτερα καὶ ἰδικάς μας σκέψεις ἐπὶ τῶν *Σκουλουδίων*, τὴν ἔπαθαν. Θὰ τὸ πιστεύσητε; Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου μας εἶνε ξένος! Τὸν χρεωστοῦμεν εἰς τὴν νωπὴν ἱστορίαν τοῦ πρώην ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις συνεδριάσαντος *Εἰδικοῦ Δικαστηρίου*. Ἐπισκοπικὰ ἀπεκάλεσαν τότε τὰ ἀξιομνημόνευτα ἐκεῖνα πράγματα· ἁπλοῖ ἡμεῖς ἀντιγραφεῖς ὠνομάσαμεν τὰ σημερινὰ *Σκουλούδια*. Ἀλλ' ἂν ἀντεποιήθημεν ξένην ἐφεύρεσιν, δὲν σκοπεύομεν καὶ νὰ τὴν οἰκειοποιηθῶμεν. Θὰ παραδώσωμεν αὐτὴν προθύμως ἄσπιλον καὶ ἀμόλυντον, ὡς καὶ πράγματι εἶνε, εἰς τὸν νόμιμον κληρονόμον, τὸ δεύτερον εἰδικὸν δικαστήριον, χωρὶς νὰ προβάλωμεν τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν. Ὑποσχόμεθα μάλιστα νὰ κρατήσωμεν ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν πρακτικῶν καὶ νὰ παραδώσωμεν αὐτὰ in extenso εἰς τὴν ἄπληστον περιέργειάν σας. Ὀλίγην ὑπομονήν, φίλοι ἀναγνῶσται.

Εἰδικὸν δικαστήριον! Οἷον κακόηχον ὄνομα! Ἀλλὰ μὴ πταίομεν ἡμεῖς; Μήπως ἡμεῖς τὸ ἐφευρίσκομεν; Τὸ ζητεῖ *φρὶ-φρὶ* ὁ πρωθυπουργός μας, καὶ τοῦ τὸ δίδει ὁ νόμος, διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν ἀπὸ τώρα καὶ ἄλλο κακόηχον, ὅτι ὁ Νόμος τὸν παραδίδει εἰς αὐτό. Ἀφοῦ ἅπαξ ἐξωμολογήθημεν τὴν ἁμαρτίαν μας καὶ ἐθέσαμεν κατὰ μέρος τὴν ἐντροπὴν, δὲν σᾶς κρύπτομεν πλέον, ὅτι ὡς τὰ γθεσινά, ὡς ὁ τίτλος, οὕτω καὶ τὰ σημερινά μας εἶνε ξένα. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης ἀνήκει εἰς ὅλους μας, ἢ μᾶλλον, ὅτι ὅλοι μας, ὅσοι ἔχομεν νοῦν καὶ δὲν εἴμεθα πρωθυπουργοί, ἀνήκομεν εἰς αὐτὸν διότι εἶνε ὁ Νόμος· ἀλλ' εἶνε πάντοτε ἰδιοκτήτης, καὶ αὐτὸς, ὄχι ἡμεῖς, ἔχει δικαίωμα εἰς τὴν δόξαν τῆς ἐφευρέσεως.

Παρεθέσαμεν χθὲς ὁλόκληρον τὸ ἄρθρον 72 τοῦ Συντάγμανος, ὅπερ ὁρίζει ῥητῶς, ὅτι βουλευτὴς διοριζόμενος εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν παύει *ἀμέσως* τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων. Ἡλίου δὲ φαεινότερον ἀπεδείξαμεν, ἢ μᾶλλον, συγγνώμην, ἐσυνειθίσαμεν βλέπετε εἰς τὴν ἀντιποίησιν, ἀπέδειξεν ὁ Νόμος τοῦ 1853, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πρεσβεία εἴτε ἐν Παρισίοις, εἴτε ἐν Λονδίνῳ εἴτε καὶ ἐν Ἱσπανίᾳ εἶνε θέσις ἔμμισθος. Ὁ κ. Σκουλούδης διωρίσθη εἰς τὴν θέσιν ταύτην· ὁ κ. Σκουλούδης ὅτε διωρίζετο ἦτο βουλευτὴς· διορισθεὶς δὲ ἔπαυσεν *ἀμέσως* τῶν βουλευτικῶν καθηκόντων. Ἡ θέσις του ἐν τῇ βουλῇ ἔμεινε κενή, καὶ τὸ ἄρθρον 96 τοῦ ἐκλογικοῦ Νόμου ὡς ἄλλη φύσις μὴ ἀνεχομένη τὸ κενὸν, ἀπαιτεῖ *ἀμέσως* νέαν

ἐκλογήν. Ἀλλὰ τοῦτο *παρέλειψε* νὰ πράξῃ ὁ κ. πρωθυπουργός, ὡς ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν.

Καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς αὖθις τὸν τυρλοσύρτην μας, εἰς τὸν Νόμον. Καὶ ὁ νόμος αὐτὸς δὲν χωρατεύει πλέον· δὲν εἶναι νεκρὸς ὡς τὸ Σύνταγμα οὔτε τσαλαπατημένος ὡς ὁ ἐκλογικός, οὔτε λησμονημένος ὡς ὁ περὶ συστάσεως Πρεσβειῶν. Εἶναι νόμος ζωντανὸς καὶ ἐπίφοβος· ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιγραφή του ἐμπνέει τρόμον, διότι διὰ μέσου αὐτῆς ἐπιφαίνεται ἀμείλικτος ἐν δικαιοσύνῃ ἡ φύσει συμπαθὴς μορφὴ τοῦ κ. Βάλβη· λέγεται: *Νόμος περὶ εὐθύνης τῶν ὑπουργῶν.*

Τί λέγει δὲ ὁ νόμος οὗτος ; Λέγει ἐν ἄρθρῳ 1ῳ τὰ ἑξῆς: «Ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρον 80 τοῦ Συντάγματος εἰδικοῦ »δικαστηρίου κατηγορεῖται ὁ ὑπουργός, ὅστις κατὰ τὴν ἐνέρ»γειαν τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων ἐκ προθέσεως ἢ ἐξ ἀσυγγνώ»στου ἀμελείας. .. ἢ δ.' *παρέλειψε* νὰ ἐκτελέσῃ διάταξιν τοῦ »Συντάγματος ἢ τῶν Νόμων ἢ τῶν ἐντολῆ τῆς νομοθετικῆς »ἐξουσίας ἐκδεδομένων Β. Διαταγμάτων, ἢ νὰ διατάξῃ τὴν »ἐκτέλεσιν αὐτῆς». Καὶ ποῖον ἄρά γε φιλοδώρημα γενναιο»φρόνως προσφέρει εἰς τὸν χαριτωμένον ἐκεῖνον ὑπουργόν, τὸν τόσον ἐπίφθονον ὥστε οὔτε *τρίχα* τῆς κεραλῆς του δὲν ἤθελε νὰ ἦνε τὸ *Μὴ Χάνεσαι* ; Ἀκούσατέ το: «ἄρθρον 5. Ὁ ἔνο»χός τινος τῶν ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἄρθρῳ 1ῳ ἀδικημάτων, ἂν »ἐνήργησεν ἐκ προθέσεως τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν ἓξ μηνῶν »μέχρι δύο ἐτῶν καὶ μὲ στέρησιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 21 καὶ »23 τοῦ ποινικοῦ νόμου ἀναφερομένων δικαιωμάτων ἀπὸ πέν»τε μέχρι δέκα ἐτῶν». Τώρα, τί εἶνε *φυλάκισις*, οὐδεὶς ἀγνοεῖ, οὐδ' αὐτὸς ὁ κ. πρωθυπουργός, ἂν καὶ ἐκείνη, *ἡ Τριγγετιανή*, τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὴν πρωθυπουργείαν. Ἴσως ὅμως δὲνἐνθυμοῦνται πάντες τί τάχα εἶνε τὰ ἐπὶ πέντε τοὐλάχιστον ἔτη ἀφαιρούμενα δικαιώματα. Εἶνε συλλήβδην ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς μέλους τῆς κοινωνίας καὶ ὡς μέλους τῆς πολιτείας. Ὁ κ. Τρικούπης π. χ., ἂν, ὁ μὴ γένοιτο, κατεδικάζετο, δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πέντε ἢ δέκα ἔτη οὔτε ὡς μάρτυς νὰ γίνῃ πιστευτὸς ἐνώπιον δικαστηρίου, οὔτε ὡς ψηφοφόρος νὰ γίνῃ δεκτός, οὔτε προθυπουργὸς νὰ γίνῃ.

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀναπόφευκτα. Ἀλλὰ διατί νὰ κατασταθῶσιν ἀναπόφευκτα ; Ἂν ὁ κ. Τρικούπης τυρλώττῃ, δὲν βλέπει ἄρα καὶ δὲν ἀκούει ὁ βασιλεύς; Τίς ὑποχρεοῖ τὸν βασιλέα νὰ παρέχῃ τὴν ἑαυτοῦ ὑπογραφὴν εἰς πράξεις παραβιαζούσας τὸ πολίτευμα καὶ κινούσας εἰς ἀγανάκτησιν τὴν δημοσίαν συνείδησιν ; Ὦ πάντες σεῖς, οἱ μωρῶς ἢ ἐπιβούλως καταδικάζοντες τὸν συνταγματικὸν βασιλέα εἰς ἀντισυνταγματικὴν ἀπραξίαν καὶ ἀφάνειαν, ἴδετε εἰς ὁποῖα ἐξωθεῖτε σκάνδαλα, ἀρρόνως λησμονοῦντες τὸ βαρυσήμαντον τοῦτο λόγιον: «*Οὐαὶ δὲ οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται!*»

Καμτσίκι

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ὦ γυναῖκες !

Ἤρχισαν νὰ σᾶς λαμβάνουν ὑπὸ σπουδαίαν ὄψιν ! Δὲν εἶσθε μόνον τὰ εὔμορφα ἢ δυσειδῆ ὑποζύγιά μας, εἶσθε φαίνεται καὶ ἄνθρωποι !

Ἐν Γαλλίᾳ ἤρχισαν νὰ σᾶς φοβοῦνται. Κραυγὴν τρόμου ἐξέβαλεν ὁ *Φιγαρὼ* τῆς 9ης Ἀριλίου ὑπὸ τὸν τίτλον : *ἡ πέμπτη τάξις*. Τετάρτη εἶναι ὁ ἐργατικὸς κόσμος, τρίτη οἱ νοικοκύριδες, δευτέρα ὁ κλῆρος καὶ πρώτη οἱ εὐγενεῖς. Ἔτσι διαιρεῖται ἡ κοινωνία ἐν Γαλλίᾳ.

Ἐδῶ ἀκόμη δὲν σᾶς φοβούμεθα. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν κρίνομεν ἐπικίνδυνον νὰ σᾶς μεταφράσωμεν τί λέγει ὁ *Φιγαρὼ* διὰ σᾶς. Ἴσως τὸ πάρετ' ἀπάνω σας καὶ βάλετε γνῶσιν.

«Ἂν τὸν παρελθόντα αἰῶνα τὸ σύνθημα ἦτο : «τὰ πάντα εἰς τὰς κυρίας»· τώρα, τὸ σύνθημα εἶνσι : «τὰ πάντα εἰς τὴν γυναῖκα» Καὶ ὄχι μόνον ἡ κοινωνικὴ τῆς γυναικὸς θέσις ὑλικῶς ἐβελτιώθη καὶ ἐτροποποιήθη, ὥστε ἂν γίνῃ θέσις ἐπιβάλλουσα· ἀλλὰ συγχρονως ἡ ἐπιρροή της αὔξησεν, ἐπολλαπλασιάσθη, ἐδεκαπλασιάσθη. Εἶναι κάτι περισσότερον ἀπὸ βασίλισσα, εἶνσι αὐτοκράτειρα—παντοδύναμος. Εἰς τὰς χεῖράς της κρατεῖ καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀτιμίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν. Πολὺ μικρὸν κοπλιμέντο τῆς ἔκαμεν ὁ ἀστυνόμος ὁ εἰπών : «Ζητήσατε τὴν γυναῖκα». Αὐτὴ εἶναι ὄπισθεν πάντων, αὐτὴ ἡ πανταχοῦ παροῦσα. Ἐν τῶν προσώπων τοῦ Ζολᾶ ἀπαριθμοῦν ὅλα τὰ ἐρείπια τὰ ὁποῖα ἐσώρευσε πέριξ αὐτῆς ἡ διάσημος Νανὰ, συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀτμὸς καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς εἶναι τιποτε ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς αὐτῆς μηχανῆς, ἥτις ὀνομάζοται γυνὴ, καὶ ἐν ἐκστάσει ἐπεφώνει : «Τί ἐργαλεῖον ! κεέ μου ! τί ἐργαλεῖον.» Εἴτε τὴν παριστάνουσιν ὡς παίζουσαν παθητικὸν καὶ σχεδὸν ἀκούσιον πρόστωτον καταστροφῆς, εἴτε τὴν ὕψωσαν ἐπὶ ὑπόβαθρον ὡς ἀνδριάντα καὶ τῆς ἀποδίδουν τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ ποιεῖν τὸ ἀγαθὸν, ἀναμφισβητήτως αὐτὴ παρουσιάζεται ὡς ὁ μοναδικὸς παράγων τῶν ἀποφάσεών μας, ὡς τὸ κυρίαρχον κινοῦν τὰς πράξεις μας, αὐτὴ, ἡ μᾶλλον ἄπειρος, μᾶλλον ἀτελεύτητος καὶ συγχρόνως μᾶλλον λεπτὴ ὅλων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνώστων δυνάμεων· ἡ αἰωνιωτέρα τῶν δυνάμεων τοῦ Ἅδου καὶ τοῦ οὐρανοῦ»

Τί λέγετε ; Εἶσθε τοιαῦται ἢ εἶναι κοροϊδία ὅλα αὐτά ; Καὶ ὁ δυστυχὴς Φιγαρὼ σκέπτεται τί μεταβολὰς θὰ ὑποστῇ «ὅταν αἱ γυναῖκες ἐγκύψουν καὶ αὗται εἰς τὴν πολιτικὴν, ὡς οἱ ἄνδρες, ἐπιδοθῶσι καὶ αὗται εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα, ὡς οἱ ἄνδρες.

Ἕως τότε, κομψὰ κτίσματα τῆς δημιουργίας, ἃς σᾶς χαιρώμεθα καὶ ἃς μᾶς χαίρεσθε ! Καὶ πάλιν βλέπομεν . . .

Ὁ πατριάρχης τῆς δημοσιογραφίας.—Ὁ δυνατώτερος τῶν κληρικοφρόνων δημοιογράφος, ὁ Κασσανιὰκ τοῦ κόμματος, ὁ καυστικός, μανιώδης, σαρκαστικός, ὑπερόπτης, θεομανὴς Λουὶ Βεϊλλιὼ ἀπέθανεν ἐκ μαλακύνσεως Ἐγκεφάλου Ὁ καθολικισμὸς ἀπώλεσεν ἐν τῶν ἀγλαϊσμάτων αὐτοῦ ἐν τῷ τύπῳ.

Ὁ ἀνθημιλλομενος ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ κονίστρᾳ Κασσανιὰκ ἔγραψε περὶ τοῦ Βεϊλλιὼ ἐν ὑπερβολῇ ἴσως, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ· «ἡ Γαλλία ἀπόλλυσε τὸν μέγαν της συγγραφέα, ἡ Ἐκκλησία τὸν γενναιότερον μαχητήν, ἡ δημοσιογραφία τὸν διδάσκαλόν της». Δεκαοκτὼ ὅλους τόμους πληροῦσι τὰ ἀναδημοσιευθέντα ἄρθρα του· μεταξὺ τῶν ἐποίων ἡ *Γαλλικὴ Δημοκρατία* ἀναγνωρίζει ὅτι εὑρίσκονται «ἀληθῆ ἀριστουργήματα».

Ὁ ἴδιος ἔγραψε πρὸ πολλοῦ ἐπιτάφιον ἐπίγραμμα συγκινητικώτατον, διάβροχον ἀπὸ τὴν φλογερὰν πίστιν ἣν διεπνέετο ὅλος ὁ βίος του. «Εἰς τὸ πλευρόν μου, λέγει, τὴν γραφίδά μου θέτε καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας μου τὸν Χριστόν. Ἂν ἀξιωθῶ πλακός, γράψατε ἐπ' αὐτῆς : *Ἐπίστευσα, ἄρα βλέπω*, κτλ.

Ψυχορραγοῦντι ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας τηλεγραφικῶς τῷ διεβίβασε τὴν εὐλογίαν του.

Ὁ Σάχης ἐν Ἀθήναις.—Θὰ τὸ πιστεύσετε ; Χορὸν μετὴν φιεσμένων εἰς τιμὴν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀποικίας ἔδωκε κατὰ τὰς ἀπόκρεω ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων τοῦ Σάχου τῆς Περσίας Δζεχανζὴρ Χάν. Μουσικὴ Στράους, βάλσια, κοστούμια, κρεμαστοί κῆποι κατάφυτοι, χασίς, μαγεία καὶ δὲν ξεύρομεν τί ἄλλο ἀκόμη !

Τώρα ποῦ ἡμέρεψε τόσον πολὺ ὁ Σάχης δὲν τὸν προσκαλοῦμεν νὰ ἔλθῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ; Καλλίτερον νὰ περι-

---

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. **450**)

Ἦπτο λειποθυμημένη. Τὸ ἐγνώριζε δὲ καθότι εἶχεν ἴδει τὴν Ἐρριέτην ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν ἔστωσεν.

Λαβὼν θάρρος ὁ Λυκογιάννης ἐσκέπτετο νὰναχωρήσῃ, ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὁ Ῥαούλ μπορεῖ νὰ ἐπανέλθῃ, ἔμεινεν. Ἰδὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης κηρίον καὶ κυτίον φωσφόρων ἐσκέφθη ὅτι μπορεῖ νὰ φωτίσῃ τὸν θάλαμον, ἀλλὰ προετίμησε νὰ περιμείνῃ ἐν τῷ σκότει καὶ λαβὼν καθέκλαν ἐκάθισε στηριζόμενος ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κρατῶν τὴν κεραλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἀκίνητος.

Δύο ὧραι παρῆλθον. Ἡ θύελλα παρῆλθε, δὲν ἠκούοντο πλέον βρονταί, μόνον ἐπανίως ἐφαίνοντο ἀστραπαί. Πρὸς ἀνατολὰς ὁ ὁρίζων ἤρξατο λευκαινόμενος, προαγγέλλων τὴν αὐγήν, ἡ δὲ ἡμέρα ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διασκεδάσῃ τὰς τελευταίας σκιὰς τῆς νυκτός.

Ἡ Ἰωάννα ἐκινήθη, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξέβαλε μακρὸν ἀναστεναγμόν, μετὰ ταῦτα ὑπόκωφον οἰμωγήν. Ἐνθυμεῖτο. Ἐγερθεῖσα καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς περιέβλεψε κύκλῳ. Μόνον τὸ παράθυρόν της εἶδεν ἀνοικτὸν καὶ τὸ δικτυωτὸν συντετριμμένον.

Βεβαίως, διὰ νὰ μὴ τὴν φοβίσῃ διὰ τῆς ἀποτόμου ἐμφανίσεώς του ὁ Λυκογιάννης ἐκρύβη ὑπὸ εὐρεῖαν πτυχὴν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης.

Ἐκ νέου ἐξέβαλε κραυγὴν, οἰμωγὴν, καὶ κατελθοῦσα τῆς κλίνης ἤναψε τὸ κηρίον. Τότε δὲ ἐδυνήθη νὰ ἴδῃ τὴν ἀταξίαν τοῦ θαλάμου της, τὰ ἐνδύματά της ἐπὶ τοῦ ἐδάφους σκονισμένα, δύο καθέκλας ἀνεστραμμένας, νιπτῆρά τινα ἐκ πορσελάνης σπασμένον, τὸ ἐράπλωμα καὶ τὰς σινδόνας τῆς κλίνης χαμαί, τὸ ὑποκάμισον καὶ τὸ ἐσωκάρδιον σχισμένα, δι' ὧν διεραίνετο τὸ στῆθός της, ἐπὶ ἑνὸς τῶν γυμνῶν βραχιόνων της μακρὰν ἐρυθρὰν γραμμὴν χαραχθεῖσαν ὑπὸ ὄνυχος, τέλος ἐν τῇ βάσει τοῦ κοιτῶνος ὑπὸ μονοπόδιον τράπεζαν τὸν Φιντέλην ἀκίνητον, νεκρόν, τοὺς πόδας ἔχοντα τεταμένους, καὶ τὴν γλῶσσαν κρεμαμένην ἐκτὸς τοῦ ρύγχους.

Λαβοῦσα τὸ δυστυχὲς ζῶον τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁμοῦ μὲ τοὺς βραχίονάς της· δάκρυα κατέρρευσαν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύζῃ.

— Θεέ μου, Θεέ μου ! τί ἔγεινεν ; ἀνέκραξεν εὐθύς.

Πιέσασα δὲ πυρετωδῶς τὴν κεραλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

— Ὁ ἄνθρωπος! ὁ ἄνθρωπος! εἶπε διὰ φωνῆς λαρυγγώδους.

Φοβερὰ φρικαλέα ἰδέα διῆλθε τὸ κρανίον της. Ἐξέβαλε κραυγὴν φρικαλέαν.

— Χάθηκα, χάθηκα!. . . . ἐπερώνησεν.

Ἐκλονίσθη ὡς νέα νὰ πέσῃ· ὁ Λυκογιάννης ἐνόμισεν ὅτι ἐμελλε νὰ παραφρονήσῃ. Τῳόντι δὲ τὸ φεγγοβόλον βλέμμα της μετὰ τῆς διεσταλμένης κόμης ἐδείκνυε πλήρη ἀναισθησίαν.

Ἀίφνης ὄπισθέν της ἤκουσε γογγυσμὸν, στραφεῖσα δὲ ζωηρῶς καὶ ἰδοῦσα τὸν Λυκογιάννην ἔμπροσθέν της ὠπισθοχώρησεν ἐκβαλοῦσα κραυγὴν τρόμου καὶ φρίκης.

Ὁ Λυκογιάννης προσέβλεψεν αὐτὴν θλιβερῶς, συμπαθῶς.

— Κτῆνος, κτῆνος ! ἐπερώνησε διὰ φωνῆς πνιγομένου καὶ μανιώδους, γιατὶ εὑρίσκεσαι ἀκόμη ἐδῶ ; Διὰ νὰ ἴδῃς τὴν θλῖψιν μου, τὰ δάκρυά μου, διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τὰ παθήματα τοῦ θυμάτος σου ; . . . Διατί, μετὰ τὴν ἀγρίαν σου πρᾶξιν, δὲν ἔφυγες εἰς τὸ δάσος, νὰ πᾷς νὰ κρυβῇς εἰς τὸ ἄντρον σου ; Ὁμίλησον, ὁμίλησον, ἄθλιε ἄγριε ; . . . Ὀπίσω ἄτιμε, ὀπίσω ! Κρημνίσου φύγε ! . . . . Ἀ ! μὲ τρομάζεις, μὲ προξενεῖς φρίκην, ἀηδίαν !

Ὁ Λυκογιάννης δὲν ἐνοοῦσε, ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι αὐτὰ δὲν ἦσαν διόλου εὐχαριστήσεις ἀπευθυνόμεναι αὐτῷ ὑπὸ τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ ὀργὴ ἀποστρέπουσα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ὅτι ἕκαστος λόγος της ἀντήχει ὀδυνηρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Ἀ ! Ἂν μπορεῖτε νὰ ἀμιλήσῃ !

Ἀλλ' ἔπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πράξῃ· δακρυρροῶν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, συνήνωσε τὰς χεῖρας, διὰ δὲ τῆς γλυκύτητος τοῦ βλέμματός του ἐφάνη ὅτι τὴν καθικέτευε.

Οἴμοι ! Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπέβαλε τὴν ὀλεθρίαν πλάνην της, παραμηνεύσασα τὴν ταπεινὴν καὶ ὀδυνηρὰν στάσιν τοῦ Λυκογιάννη, ἣν ἐξέλαβεν ὡς μεταμέλειαν καὶ ὡς ἐπίκλησιν συγγνώμης.

Τὸν ἀπώθησε μετὰ φρίκης διὰ τοῦ ποδὸς, ἀπέστρεψε τὴν κεραλὴν μετὰ ἀηδίας καὶ ὠπισθοχώρησεν ἐκ νέου, ὡς νὰ εἶχε φοβηθῆ δῆγμα δηλητηριῶδες.

Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης ἀναστενάξας ἠγέρθη καὶ μετέβη εἰς γωνίαν τὴν ὀλιγώτερον φωτιζομένην τοῦ θαλάμου, ἵνα σπογγίσῃ τὰ δάκρυα.

ΙΖ

ΠΟΘΕΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ ΒΟΗΘΕΙΑΝ.

Ἡ Ἰωάννα ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος, ἀπερροφημένη ἀπὸ τῶν ἀπαισίων αὐτῆς σκέψεων καὶ ἄκρως ἀπηλπισμένη. Ὅλαι αἱ ἐλπίδες της κατεστράφησαν καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ πᾶν περὶ αὐτῆς κατεστράφη καὶ τὸ πᾶν ἐξεμηδενίσθη ! . . .

Δὲν εἶχε πλέον μέλλον, ἦτο χαμένη ! Τὸ δυστυχὲς παι-

ποιηθῶμεν τὸν ἀβλαβῆ διάδοχον τῶν ἀρχαίων ἀντιπάλων μας παρὰ τὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας.

Πρέπει νὰ σκοτώνουμε τὰς συζύγους μας;

Θ' ἀκούσατε τὴν ἱστορίαν τῆς δεσποινίδος Μοναστέριο! Μία κόρη μὲ πατρικὴν περιουσίαν θῦμα τῆς μητρός της καὶ ἑνὸς ἀδελφοῦ της νόθου, οἱ ὁποῖοι τὴν παρίστανον ἐπίτηδες τρελλὴν καὶ τὴν ἔκλεισαν εἰς τὸ φρενοκομεῖον διὰ νὰ λάβουν τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας, τῇ βοηθείᾳ ἀσυνειδήτων ἰατρῶν, οἵτινες ἔδιδαν πληρωνόμενοι καὶ χωρὶς καμμίαν ἐξέτασιν, ἐνδεικτικὰ τρέλλας. Ἐπὶ τέλους ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀπήγαγεν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ροκανίζει τὰ χρηματάκια της. Ἡ δίκη τῆς μητρὸς ἔκαμε κρότον εἰς Παρισίους· καὶ τοῦ Πλημμελειοδικείου κηρυχθέντος ἀναρμοδίου, θὰ δικασθῇ πάλιν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον.

Σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ ἦτο μία κυρία Σαλαντῶν, ἥτις ζοῦσε χωρισμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της· διότι εἶχε μερικὰς κακὰς συνηθείας, πλὴν τοῖς ἄλλοις, τὰς ὁποίας συνεπείας ἄ; μὴ τὰς ποῦμε.

Ὁ σύζυγος αὐτῆς τῆς κυρίας Σαλαντῶ, σκοτισθεὶς καὶ ἐξαφθεὶς ἀπὸ τὸ σκάνδαλον τὸ γεννηθὲν περὶ τὸ ὄνομά του, πῆρε τὰ μάτια του καὶ μιὰ καὶ διὼ τῆς ἄδειασε τῆς συζύγου του ἕνα ρεβόλβερ μὲ ἓξ βολάς.

Τώρα ὁ παρισινὸς τύπος διηρέθη εἰς δύο μερίδας· ἡ μὲν συμπαθεῖ τὸ θῦμα—τὴν γυναῖκα, ἂν καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς θῦμα τῆς γυναικός, ἡ δὲ συμπαθεῖ τὸν ἀτιμασθέντα σύζυγον, τὸν φονέα.

Ὁ εὐφυὴς καὶ θερμὸς μυθιστοριογράφος Ἀλβὲρ Δελπί, ὁ συγγραφεὺς τῆς *Κορα.λλίας*, καταφέρεται ἐν δυνατῷ ἄρθρῳ εἰς τὸ *Φιγαρὼ* κατὰ τοῦ ἀνδρός· τὸν ἀποκαλεῖ ἁπλούστατα *δολοφόνον*.

Ἀλλὰ θεωρεῖ κυρίαν συνένοχον τοῦ τελεσθέντος κακουργήματος τὴν Γερουσίαν, ἥτις δὲν ἐψήφισε τὸν ὑπὸ τῆς Βουλῆς ψηφισθέντα νόμον περὶ διαζυγίων, διότι ξεύρετε ἐν Γαλλίᾳ ἐπιτρέπεται μὲν ὁ χωρισμὸς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης, ἤτοι διαλύεται μὲν ἡ συζωΐα, δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως τὸ διαζύγιον, ἤτοι δὲν διαλύεται ὁ γάμος, — κατὰ φαντασίαν. Πολὺ κακά! Πολὺ κακά!

Ἡ Βικτωρία Σουλτάνα.—Πόσον οἱ ἄνθρωποι εἶνε οἱ ἴδιοι! Εἶνε παροιμιώδης ἡ παντοδυναμία εἰς τὸ σουλτανικὸν σαράϊ τοῦ ἀρχιευνούχου ἢ τοῦ ἀρχικαφεδζῆ ἢ τοῦ ἀρχιτσιμπουκσῆ.

Καὶ ὅμως αἱ γενόμεναι ἀποκαλύψεις περὶ τῆς ἐπιρροῆς καὶ τῆς δυνάμεως ἣν ἐξήσκει ὁ ἀποθανὼν ἀρχιθαλαμηπόλος τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, Δζὼν Μπρόουν, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ καϋμένος ὁ σουλτάνος μπορεῖ νὰ ὀνομάζῃ ἀδελφήν του τὴν Βικτωρίαν.

Ἰδοὺ τί λέγει μία ἀγγλικὴ ἐφημερίς, ὁ *Κόσμος*: «Εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς βασιλίσσης ὁ Δζὼν Μπρόουν ἦτο παντοδύναμος. Ἀπότομος πρὸς ὅλον τὸν κόσμον· μία μεγάλη Κυρία εἶπε μάλιστα περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἀληθῆς ἄγριος. Τὸν ἐζήλευον ὅλοι, τὸν ἐφοβοῦντο ὁλοι καὶ τὸν ἠγάπων πολὺ ὀλίγοι. Ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὑπαλλήλου μέχρι τοῦ κατωτάτου τῶν ὑπηρετῶν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τάχουν καλὰ μὲ τὸν Δζὼν Μπρόουν. Πάντοτε πλησίον τῆς βασιλίσσης εἰς τοὺς περιπάτους, συνωμίλει μαζύ της περὶ παντοίων καὶ μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν. Εἰς πολλὰς περιστάσεις τὸν μετεχειρίζετο ἡ βασίλισσα εἰς μυστικὰς ἀποστολάς, προκειμένου περὶ τῶν πλέον λεπτῶν ὑποθέσεων, καὶ κάνεὶς δὲν ἦτο ἐνήμερος ὅλων τῶν ἀφορώντων τὴν Αὐλὴν καὶ τὰ πρόσωπα τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας ὅσον αὐτός.»

Καὶ τί πολυτέλειαν περὶ τὸν βίον! Εἶχε τὴν ἄμαξάν

του, τοὺς εὐγενεῖς ἵππους του καὶ ἰδιαίτερον *παραμέντο* συνιστάμενον ἀπὸ πολλὰ δωμάτια εἰς ὅλα τὰ ἀνάκτορα τῆς ἀνάσσης. Ἔτρωγεν ἰδιαιτέρως ὑπηρετούμενος ἐπισημότατα—ὁ ὑπηρέτης!

Ὅλα τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας τὸν ἐπεριποιοῦντο, ὅσον μποροῦσαν, πλὴν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἐδιμβούργου (υἱοῦ τῆς ἀνάσσης), ὅστις οὔτε τοῦ μιλοῦσε, οὔτε δῶρα τοῦ ἔκαμνε, διότι μίαν ἡμέραν διετάχθη ἀπὸ τὴν βασίλισσαν νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Δζὼν Μπρόουν ὡς κυνηγήσας εἰς δάσος προωρισμένον εἰς τὸν προσφιλῆ θαλαμηπόλον.

Ὁ μακαρίτης Βικονσφὶλδ, ὡς *φίλος* διπλωμάτης, τοῦ ἐπεδαψίλευ *χεριές*, ὡς ἄλλος Ρόκος Χοϊδᾶς· τοῦ ἐφέρετο μετ' ἀνατολικῆς φιλοφροσύνης καὶ συχνὰ πυκνὰ τὸν ὠνόμαζε «φίλον του»,

Δὲν σᾶς ἐνθυμίζουν ὅλα αὐτὰ τὴν πανευδαιμονίαν τοῦ κὺρ Βασίλη τοῦ Κουμουνδούρου;

Καὶ μπορεῖτε νὰ ξενισθῆτε ἂν ὁ περίφημος Μίχος τοῦ Τρικούπη βαστάει μεγαλείτερη πόζα ἀπὸ τὸν κύριόν του;

Ρακοσυλλέκτης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 23 Μαρτίου

Αὔριον, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ Πάσχα, συνέρχεται καὶ πάλιν ἡ Βουλή· καὶ ἄρχεται ἀμέσως ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν, ἐφ' οὗ οἱ ἀπαιτιόδοξοι πειρῶνται ἀπιθάνους καὶ κλονιζομένας διαδόσεις ὑπουργικῆς κρίσεως νὰ οἰκοδομήσωσιν. . .

Ἀλλ' ἂς σιγήσῃ ἀκόμη ἡ πολιτικὴ μέχρι τῆς αὔριον.

Ἐλάλησαν οἱ ποιηταί, οἱ κριτικοί, οἱ καλλιτεχνικοὶ ρήτορες ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, καθ' ἃς ἀπὸ τῆς 16 μέχρι 18 λήγοντος ἑωρτάζετο ἡ τετάρτη ἑκατονταετηρὶς τῶν γενεθλίων τοῦ Ραφαήλ.

Ραφαήλ! Οἷον ποίημα ἐν τῷ ὀνόματι αὐτῷ! περιλαμβάνει ἕνα κόσμον πνευματικόν, τὴν Ἀναγέννησιν· ἁπλοῖ ὁ Ραφαὴλ τὰς πτέρυγάς του, Ἀρχάγγελος τῆς τέχνης, παρὰ τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον, Τιτᾶνα αὐτῆς. Ἀλλ' εἶνε ὡραιότερον τὸ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ζωγράφου συνεχόμενον ποίημα, ὅπως ἐφαντάσθη αὐτὸ ὁ Ἰταλικὸς λαὸς ἐκ τῶν παραδοσεων τῆς Νέας Ρώμης· κατ' αὐτάς, ὁ Ραφαὴλ εἶνε ὁ ἄγγελος τοῦ ἔρωτος· τὸ ὄνειρον πάσης Φορναρίνας—τοῦτέστιν ὡραίου κοριτσιοῦ.

Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ὅλαι αἱ περὶ μουσικῆς τέχνης παραδόσεις συνενωθεῖσαι εἰς ἓν μόνον ὄνομα ἀπετέλεσαν τὸν Ὀρφέα· ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ρώμῃ καὶ τῇ Ἰταλίᾳ τὸ αὐτὸ συνέβη διὰ τὰς τῆς ζωγραφικῆς παραδόσεις μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ραφαὴλ, περὶ οὗ. . . ἀρκεῖ. Ἐπανέρχομαι εἰς τὰ *πράγματα*.

Αἱ ἑορταὶ ἔλαβον χώραν ἐν Οὐρβίνῳ, τῇ πατρίδι τοῦ καλλιτέχνου, ἔνθα διατηρεῖται ὁ πατρικός του οἶκος, καὶ ἐν Ρώμῃ εἰς τὸ Πάνθεον, ὅπου ὁ τάφος του ἀπέναντι τοῦ τάφου τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ.

Παρασκευάζονται ἐν Ρώμῃ αἱ ἑορταὶ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ πρίγκηπος Θωμᾶ, ἀδελφοῦ τῆς βασιλίσσης· τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον ἐν αὐτοῖς μέρος εἶνε εἷς ἱππότικὸς ἀγών, ἐν ᾧ θὰ λάβωσι μέρος 150 ἱππόται—ὄχι ἀπ' ἐκείνους τοὺς συγχρόνους *σταυροφόρους*—φέροντες ἐνδύματα τοῦ ΙΣ' αἰῶνος. Θὰ ἦνε διῃρημένοι εἰς δύο πεδία, ἰταλικὸν καὶ βαυαρικόν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ΙΣ' αἰῶνος διὰ τὴν ἀνάμνησιν ἑτέρου συνοικεσίου μεταξὺ Σαβαυδοῦ καὶ Βαυαρικοῦ οἴκου.

Ἐν Νεαπόλει αὔριον ἄρχονται τὰ ἱπποδρόμια, διὰ τὰ ὁ-

δίον δὲν ἐσκέπτετο πλέον, διότι εἶδός τι παραφροσύνης ἤρξατο νὰ γεννᾶται ἐν τῇ θερμῇ καὶ ὑπὸ ταραχωδῶν σκέψεων πεπληρωμένῃ κεφαλῇ της Ἠγέρθη ἀποτόμως· ἦτον ὠχροτάτη καὶ ἡ μορφή της ἀποσυντεθειμένη. Οἱ ξηροὶ ὀφθαλμοί της ἀπήστραπτον ἐκ πυρετώδους λάμψεως, ἐν δὲ τῇ ἐκφράσει τοῦ βλέμματός της ὑπῆρχέ τι τὸ ἀλλόκοτον ὅπερ ὑπεδείκνυεν ἀπελπιστικὴν ἀπόφασιν. Δάκνουσα τὰς χεῖράς της, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ποιοῦσα οἱονεὶ σιωπηλὴν ἐπίκλησιν ἀνταποκρινομένην πρὸς μίαν τῶν μυχίων αὐτῆς σκέψεων.

Δὲν ἠσχολεῖτο πλέον περὶ τοῦ Λυκογιάννη, τὸν ὁποῖον ἴσως ὑπέθετεν ὅτι δὲν εὑρίσκετο πλέον παρ' αὐτῇ. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ μετὰ πυρετώδους ὁρμῆς, συνέπτυξε τὴν ὡραίαν μέλαιναν αὐτῆς κόμην, τὴν περιετύλιξεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς καὶ τὴν κατεκάλυψε διὰ λινοῦ σκούφου· μεθ' ὃ ἤνοιξε θύραν τινὰ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν, καθήσασα δὲ πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ γραφείου καὶ λαβοῦσα φύλλον χάρτου ἔγραψε τάδε:

«Εἶμαι ἐρρυπωμένη, ἠτιμασμένη. Ὁ ἀγριάνθρωπος ὁ ἄ»θλιος Λυκογιάννης, εἶναι ὁ ἔνοχος. Δὲν δύναμαι πλέον »νὰ ζήσω, θ' ἀποθάνω!. . . Τὸ πτῶμά μου θέλετε ἐπανεύρει »εἰς τὸ ποταμόν.

»Πάτερ μου, οἰκτείρατέ με!

»Παρηγορήσατε τὸν Ἰάκωβον!

»Χαίρετε, πάτερ μου, χαίρετε!

»**Ἰωάννα Βαιγιάν.**»

Διπλώσασα τὸ χαρτίον τὸ ἔβαλεν ἐντὸς περικαλύμματος τὸ ἐσφράγισε καὶ ἐχάραξε τὰς τέσσαρας ταύτας λεξεις: Πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ὁ Λυκογιάννης μετ' ἀνησυχίας τὴν παρεμόνευεν, ὡσεὶ αἰσθανθεὶς ὅτι ἔλαβε σοβαρὰν τινα ἀπόφασιν. Ἡ ταραχὴ τῆς Ἰωάννας, ὁ τρόμος της, τὸ ἄγριον βλέμμα της, ὅλα αὐτὰ τὴν ἐφόβιζον. Ἡ νεᾶνις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔστη πρὸ τῶν εἰκόνων τοῦ Ἰακώβου Βαιγιὰν καὶ τῆς Αἰκατερίνης, ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητος ὡς λίθος. Εἶτα περιέστρεψε θλιβερῶς τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὅσα διὰ παντὸς ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Ὁ Λυκογιάννης ἐπήδησε καὶ εὑρέθη πρὸ αὐτῆς, φράξας αὐτῇ τὴν ὁδόν. Ἡ Ἰωάννα ἐρρίγησε καθ' ὅλον τὸ σῶμα της. οἱ ὀφθαλμοί της ἀπήστραψαν ἐξ ὀργῆς καὶ τὸν ἀπώθησε βιαίως. Ὁ ἀγριάνθρωπος, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἀλλ' ἐκείνη ραπίσασα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ ῥίψασα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα τρομερόν, κεραυνοβόλον, ὅπερ τὸν ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Λυκογιάννης ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἔκθαμβος, ἐννεὸς, τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἐφ' οὗ εἶδε κάτι τι λαμπερὸν καὶ πλησίον αὐτοῦ ἕτερον ἀντικείμενον στίλβον ἐπίσης. Κύψας ἔλαβε δακτύλιον τινὰ ὃν εἶχεν ἀναγνωρίσει ὅτι εἶδέ ποτε ἐπὶ τοῦ δακτύλου τοῦ Ῥαοὺλ Δεσιμαιζ καὶ μικρόν τι χαρτοφυλάκιον ἐφ' οὗ ὑπῆρχον κεχαραγμένα τὰ γράμματα Ρ. Δ. Ἔμελλε νὰ ῥίψῃ τὰ δύο ταῦτα πράγματα, ἀλλ' ἀμέσως μετεμελήθη. Ἐπὶ τοῦ πεπαλαιωμένου, ξεσχισμένου καὶ διατρήτου πανταλονίου ὑπῆρχε θυλάκιον ἐν καλῇ καταστάσει καὶ τοσούτῳ μᾶλλον στερεὸν ὅσῳ οὐδέποτε ἔκαμνε χρῆσιν αὐτοῦ. Ἔρριψε λοιπὸν ἐν αὐτῷ καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸν δακτύλιον καὶ ἔπειτα ὥρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς νεάνιδος. Ὅτε ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας εἶδε τὴν Ἰωάνναν ἥτις ἔτρεχε πρὸς τὴν ἀτραπὸν τοῦ λειμῶνος διευθυνομένη πρὸς τὸν ποταμόν. Καὶ τοι μακρὰ ἀπόστασις τοὺς ἀπεχώριζεν, ἐν τούτοις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ τὴν προφθάσῃ ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ, περιορισθεὶς νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον ἵνα μὴ τῷ διαφύγῃ ἀπὸ τῆς ὄψεως. Μολονότι δὲν εἶχεν ἔτι ξημερώσει, οὐχ ἧττον ἡ ἐξοχὴ ἐφωτίζετο ἀρκούντως, ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο ἐν τοῖς ἀγροῖς. Ἐν τούτοις οἱ χωρικοὶ ἔσπευδον ν' ἀποπερατώσωσι τὸν θερισμόν των, κατὰ τὸ ἔτος ὅμως τοῦτο ὁ σῖτος καὶ ἡ βρώμη εὑρίσκοντο πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τῆς Μορίλλης.

Αἴφνης ἡ νεᾶνις ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ὑψουμένων πρασίνων λυγαρῶν. Ὁ Λυκογιάννης ἠσθάνθη ψυχρὸν ἰδρῶτα νὰ περιρρέῃ τὸ μέτωπον του καὶ ἡ ἀναπνοή του ἐσταμάτησεν. Ἦτο δυνατόν; Λοιπὸν ἡ Ἰωάννα πράγματι ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν Φρού; Ὑπὸ φοβερᾶ ἀγωνίας κατεχόμενος, ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του καὶ ἐντὸς δύο λεπτῶν ἔφθασεν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ἦτο πολὺ ἀργὰ πλέον ἵνα σταματήσῃ τὴν Ἰωάνναν. Ἤκουσε τὸν θόρυβον τῆς ἐν τῷ ὕδατι πτώσεώς της καὶ εἶδε κοχλάζον εἰς τὸ μέρος, ἔνθα ἔπεσε, μέρος τὸ ὁποῖον ἐγνώριζεν ὡς ἓν τῶν ἐπιφοβωτέρων τοῦ Φροῦ, διότι ἐκεῖ εἶχε σώσει τὸ ἐν Βλαιγκούρ μικρὸν παιδίον ὅπερ ἐπνίγετο. Χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ ὥρμησεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ βυθίσθη, ἐπανῆλθε δὲ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας· ἐβυθίσθη καὶ δευτέραν φορὰν ἀλλὰ καὶ πάλιν τίποτε. Φαίνεται ὅτι τὴν προτεραίαν ῥαγδαῖαι βροχαὶ κατέπεσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βλαιγκούρ, διότι ὁ Φροὺ ὑπερεξεχείλησε καὶ τὸ ῥεῦμα ἀπέβη ὑπερμέτρως ταχύ. Ὁ Λυκογιάννης ἠννόησεν ὅτι ἡ Ἰωάννα παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ῥεύματος· ἐβυθίσθη λοιπὸν ὑπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τρίτην φορὰν, μετ' οὐ πολὺ δ' ἀνεφάνη κρατῶν τὴν νεαρὰν κόρην καὶ ἤρξατο κολυμβῶν σθεναρῶς πρὸς τὴν ὄχθην.

Ἐπὶ τῆς κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ ὁδοῦ ἠκούετο ὁ κρότος ἁμάξης καὶ ὁ καλπασμὸς ἵππου. Μικρὸν πρὸ τοῦ μέρους ἐν ᾧ ὁ Λυκογιάννης ἐπάλαιε κατὰ τοῦ ρεύματος ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην, ἤρχιζεν ἀνήφορος ὁπωσοῦν ἀπότομος, ἔνθα ὁ ἵππος ἠναγκάσθη νὰ πηγαίνῃ ἀγάλια ἀγάλια. Ἡ ἅμαξα, μὲ τέσσαρας τροχοὺς, καὶ λίαν ἐλαφρὰ, ἕνα μόνον περιεῖχε ταξειδιώτην, ἀνθρωπον ὡραίου ἀναστήματος καὶ φαινόμενον ὡσεὶ πεντήκοντα μέχρι πεντήκοντα πέντε ἐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ποῖα ἀναγγέλλεται ἐκτακτος προσέλευσις πλήθους· τὸ πρῶτον βραβεῖον—Δέρβυ - εἶναι 12 χιλιάδων φράγκων.

Τὸ φιλολογικὸν γεγονὸς τῆς ἡμέρας εἶναι ἡ δημοσίευσις τοῦ νέου βιβλίου τοῦ δὲ Apiun *Οἱ φίλοι*. Ἐν τούτῳ ὁλαμπρὸς καὶ ζωηρότατος συγγραφεὺς περιηγήσεων ἐπιδείκνυται ὑπὸ νέαν ὅλως ἔποψιν ψυχολογεῖ, ἠθικολογεῖ. Ἡ συγγραφὴ αὕτη ἀνεμένετο — ὑπὸ τὸν τίτλον *Καρδία* — κατ' ἀρχὰς — ἀπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν· ἡ προσδοκία ὑπῆρξε μεγάλη· φόβος μήπως αὕτη βλάψῃ τὸ βιβλίον, ὀφεῖλον ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ὑποσχέσεις τεσσάρων ἐτῶν !

Ἐν τούτοις τὸ ἔαρ ἔρχεται, ἦλθε, καὶ μὲ τ' ἄνθη ὁ χρυσός· μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας τὰ δημόσια ταμεῖα ἄρχονται τῶν εἰς χρυσὸν πληρωμῶν των· **illustration de moment** : ἡ γνωστὴ τοῦ ἔαρος νύμφη, χειροκροτουμένη μὲ τὸν ὑπουργὸν Μαγλιάνην καὶ ραίνουσα μὲ φιόρα αὐτή, μὲ *φλορὰ* ὁ καβαλλιέρος της, τὴν εὐδαίμονα Ἰταλίαν.

Μρὸς τοῦ Διὸς τοῦ Ἠλεκτρικοῦ ! (θεὸς τῆς συγχρόνου μυθολογίας)—καταστήσατε γνωστὸν τὸν αὐτόι ἐπιστέλλοντα εἰς τὸ τηλεγραφικὸν πρακτορεῖον **Stefani** ! Πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ ζωηρὰν τὴν φαντασίαν ὁ κύριος αὐτός· θὰ ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμά του ἐν Ρωσίᾳ· ἀνέγνων τηλεγράφημα ἐν ᾧ ἀνηγγέλλοντο τὰ ἐνώπιον τοῦ βουλευτηρίου καπνοπωλικὰ ἢ κοπτικὰ συμβάντα, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ἥπιοι καὶ ἐν χριστιανικῇ ἀπαθείᾳ ὑπὸ Κοσσονάκου χαστουκιζόμενοι καπνοπῶλαι ἢ κόπται, περιεγράφοντο μὲ φράσε.ς καὶ χρώματα Φενιανικά, μηδενιστικά, 'ξεύρω κι' ἐγώ ; . . . Ὦ come si fa la storia !

Α. Γ. Η.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν τῆς χθὲς κατὰ τὴν πλατεῖαν ἁγίου Φιλίππου ἀστυνομικὸς κλητὴρ συνώδευε δύο συγγενεῖς του γυναῖκας· πολῖταί τινες τὰς ἐξέλαβον ὡς κοινάς, ἔρριψαν τὰ λογάκια των, ἔπειτα ἐπετέθησαν καὶ διὰ λίθων καὶ τὸν ἐπλήγωσαν κατὰ τὴν κεφαλήν, ὅτε ὁ κλητὴρ ξιφουλκήσας τοὺς κατεδίωξε, ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ ἑνὸς ἀξιωματικοῦ καὶ τῆς περιπόλου τῆς χωροφυλακῆς, ἄνευ τῆς βοηθείας τοῦ ὁποίου ἐκινδύνευε καὶ ἡ ζωή του.

*

Κυρία τις χθὲς μ. μ. διερχομένη πλησίον τοῦ Μεγάλου Μοναστηρίου, μικροῦ δεῖν ἀπεστερεῖτο τῶν ἐν θυλακίῳ της χρημάτων, ἕνεκα τῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον τοῦ χρηματικοῦ, ἑνὸς στρατιώτου, τοῦ Ἠλία Προκοπίου ἢ Σκουλίκη, ἑνὸς Μπαμπᾶ ἐκ Σμύρνης καὶ ἑνὸς Μάρκου Ἄσπαρη ἐκ Λαμίας τρῶν δεδοκιμασμένων κλεπτῶν. Οἱ δύο πολῖται συνελήφθησαν.

*

Χθὲς κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς ἑσπέρας ὁ ἐκ Μεγαλουπόλεως Ἰωάν. Δημητρακόπουλος, ἐμβαλωμαεὴς, ἐκτοπησεν ἀνηλεῶς καὶ ἐπλήγωσε κατὰ τὴν κεφαλὴν τὸν δεκαετῆ Ἰωάννην Γ. Πετρόπουλον, λούστρον, διότι τοῦ πῆγε μόνον μόνον μίαν κ' ἑξῆντα. Ὁ κτυπήσας συνελήφθη.

*

Πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὰς 3 μ. μ. χθὲς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Ὁμήρου* σταῦλον τῆς κυρίας Καμάρα, γενόμενον παρανάλωμα τοῦ πυρός. Ἀπόσπασμα πυροσβεστῶν ὑπὸ τὸν ὑπολοχαγὸν κ. Πηνειὼ καταφθάσαν ἐμπόδισε νὰ μεταδοθῇ τὸ πῦρ.

*

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου παρέδωκεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν μαθητὰς τοῦ Βαρβακείου καὶ ἕνα βαφέα συνάψαντας χθὲς περὶ τὴν 10 ὥραν περὶ τὸ Διδασκαλεῖον φοβερὸν πετροπόλεμον.

*

Εἰς τὴν συνοικίαν Φρεατύος εἷς ἁλιεὺς Λάζ. Σούτσος ἐπλήγωσεν ἕνεκα ἔριδος τὸν Χρόνη Φούντη ἢ Σουφρᾶ εἰς τὴν κοιλίαν, ἔπειτα ἔβαλε γυναικεῖα ροῦχα καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὸ πλοιάριόν του, ὅτε ἀναγνωρισθεὶς συνελήφθη.

*

Οἱ ἀδιατίμητοι ἰχθύες τοῦ ἰχθυοτροφείου Στυλίδος ἐπωλήθησαν σήμερον ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ ἀντὶ δρ. 3 1)2 καὶ 4 1)2.

*

Τιμαὶ κρεάτων. Ἐν τῇ κεντρικῇ ἀγορᾷ, βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 1,60—1,80. Ἐν τῇ πλατείᾳ Ψυρρῆ, τῷ παλαιῷ Θεάτρῳ καὶ τῇ Ὁδῷ Βύσσης βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,60. Ἐν Νεαπόλει βόειον δρ. 2, ἀμνῶν 2. Ἐν τῇ Ὁδῷ Κολοκοτρώνη, βόειον 1,80, ἀμνῶν 1,60—1,80 καὶ ἐν τῇ Ὁδῷ Ἀδριανοῦ βοειον 2, ἀμνῶν 1,80.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀντικρὺ τοῦ βιβλιοπωλείου Βέλμπεργ

ὁ πρώην ὑπάλληλος τοῦ ἐμπορικοῦ Κοκκώνη κύριος

Μ. ΠΛΗΤΑΣ

ἤνοιξε κατάστημα ἐμπορικὸν, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπὸ ὅλα, μὲ ἕνα γοῦστο μοναδικὸν, καὶ μὲ κάτι τιμὰς εὐγενεστάτας καὶ λεπτάς.

Κυρίως ψιλικὰ, φοκόλα, φανέλλες ἀγγλικαῖς λεπταῖς, ὀμπρέλαις, εἴδη πολυτελείας, ἀρώματα, γίλια ἄλλα πράγματα, καὶ **ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΥΡΙΩΝ**

ΤΟ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΕΙΟΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

φέρει εἰς γνῶσιν τῆς πολυαρίθμου πελατείας του ὅτι ὁ παντοπώλης **Χρῆστος Σικομανδρόπουλος** πωλεῖ σάπωνα φέροντα **ψευδῶς** τὴν ἐπιγραφὴν

ΣΑΠΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Γίνονται δὲ αἱ προσήκουσαι ἔρευναι διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ὁ παραποιήσας. (Ε'. 4)

ΒΟΗΘΟΣ

ζητεῖται εἰς τὸ ὑπὸ τὴν οἰκίαν Μελᾶ, ὁδὸς *Αἰόλου* μέγα κουρεῖον **Φιλίππου Γεωργαντᾶ.**